

liteten, når det gælder den bistand, som vi formidler til en lang række af verdens fattigste.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi i denne samling også tager skridt til at forbedre evalueringen af ulandsbistanden og dermed sikre, at vi kan gøre det endnu bedre, end vi gør det i dag, og at vi kan hjælpe endnu flere med de penge, som vi i dag yder i bistand.

1. oktober i år var det så 25 år siden, at den nuværende abortlov trådte i kraft. Jeg synes, det er værd at markere også i denne åbningsdebat, at i de 25 år har abort langt hen ad vejen været et tabuemne, som det i hvert fald har været svært at diskutere.

Jeg synes alligevel, det er glædeligt, at flere og flere godt kan se, at abort ikke er så ganske uproblematisk, og det førte jo også til, at vi i maj måned fra Kristeligt Folkepartis side fik et hundrede procents opbakning her i Tinget til et forslag, der pålægger regeringen inden den 1. november at komme med en handlingsplan til nedbringelse af det høje aborttal.

Jeg vil også her give udtryk for, at vi fra Kristeligt Folkepartis side ser frem til den handlingsplan, som regeringen skal komme med, og vi ser frem til initiativer, som i endnu højere grad kan forebygge uønsket graviditet og også sikre en langt bedre rådgivning af gravide, som overvejer abort, for det er, som statsministeren også var inde på i sin tale, vigtigt at forebygge, ja, det er vigtigere at forebygge end at helbrede.

Og fysisk og psykisk står mange mennesker i vores samfund i dag med sår, som de har fået, fordi vi ikke har sat ind tidligere – det gælder på abortområdet, og det gælder på en række misbrugsområder, også alkohol og narko – og derfor mener vi, at det er vigtigt, at man i det hele taget opprioriterer forebyggelsesindsatsen.

Statsministeren lagde i sin tale meget vægt på, at vi skal bevare, værne og endda forny vores velfærdssamfund, og det er da langt hen ad vejen rigtigt også set med Kristeligt Folkepartis øjne. Men jeg vil alligevel godt her spørge, om vi har nok i dét. Har vi nok i det velfærdssamfund, vi har i dag, i et samfund, hvor vi nok har meget at leve af materielt set, men hvor det måske somme tider kniber med at have noget at leve for?

Jeg er enig med statsministeren i, at vi ikke kan løse alle problemer her på Christiansborg, at kommuner og amter også må medvirke til den fælles opgaveløsning, og at den enkelte borger i vores samfund også må det. Men i virkeligheden er det måske ikke så meget en styr-

kelse eller fornyelse af vores velfærdssamfund, vi har brug for, men en styrkelse af de værdier, som vi finder i det, vi også kalder det civile samfund, samfundet mellem staten og markedet, de nære sociale fællesskaber, som jo er det, der dybest set betyder allermost for os mennesker.

Her skal vi fra Folketingets side – ikke lovgive om, at enhver skal have en god ven, men alligevel være med til at skabe nogle bedre rammer for, at trivlsen i de små enheder, i familien, i foreningerne, på arbejdspladserne, bliver fremmet, og det synes jeg absolut også er en vigtig opgave for os her i Tinget at sætte fokus på og også at appellere til andre om at tage et medansvar på det område.

Med disse ord vil jeg sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side klart finder muligheder for at indgå forlig med regeringen på centrale områder også i den kommende samling her, men at vi selvfølgelig har vore ønsker og vore prioriteringer i forhold til de forslag, som regeringen har lagt frem. Men viljen til at samarbejde og til at nå løsninger i fællesskab er der, og vi håber også, at den er der fra regeringens side, når det gælder om at skabe solide løsninger for fremtiden.

Hans-Pavia Rosing (S):

Statsministerens tale ved Folketingets åbning i tirsdags havde ikke meget indhold, altså set med grønlandske øjne. Ikke mange linjer var levnet til observationer og tanker om Grønlands situation, og de store linjer manglede helt.

Jeg er dog overbevist om, at det var helt bevidst fra statsministerens side. Som statsministerens ord om Færøerne klart antydede: Debatten om Færøernes fremtid i relation til Danmark må i første omgang finde sted på Færøerne: I landsstyret, i Lagtinget og blandt det færøske folk.

Og jeg går naturligvis ud fra, at statsministeren tænker, at dette også gælder den grønlandske debat, og den grønlandske debat om vore relationer til Danmark er i gang.

Færøerne har haft 50 år med hjemmestyre, og i Grønland er vi på vej mod de 20. Samtidig er vi på vej mod år 2000, hvilket hos de fleste af os sætter tanker i gang om, hvilken vej vi vil gå, og overalt i det globale samfund har vi hver især forhåbninger til et nyt årtusinde – i det mindste et nyt århundrede – hvor civilisationen, hvor freden og hvor respekten for menneskerettighederne råder.